

жетѣ да се захласнете. Въ любовъта, обаче, захласване нѣма. Любовъта е изворъ, отъ който постоянно блика чиста, кристална вода. Когато отидете при този изворъ, вие не се захласвате, но туряте устата си и пиете, безъ да обръщате внимание на това, какво хората ще кажатъ. Да опитате водата на извора, това значи да го цѣлунете по всички правила. Такива трѣбва да бждатъ отношенията между всѣки човѣкъ и извора. Изворътъ освежава, а не захласва. Като се освежите, ще благодарите на извора, че сте го намѣрили на време, че сте се влюбили въ него, и той въ васъ. Нѣкой казва, че никога не се е влюбвалъ. — Този човѣкъ не говори истината. Нѣма човѣкъ, който да не се е влюбвалъ. Той може да не знае, че се е влюбилъ; сжщо така и изворътъ може да не знае, че се е влюбилъ, но който разбира нѣщата, той познава, че и двамата сж влюбени. Които знаятъ, че сж влюбени, тѣ служатъ съзнателно на Бога. Като се спрете да пиете вода отъ извора съ благодарностъ и кажете, че подобенъ изворъ не сте срѣщали, и той ще каже: Много хора сж минали покрай мене, но като този човѣкъ, тѣй да цени водата и да благодари, не съмъ срѣщалъ. Изворътъ говори като човѣка.

Вие вѣрвате и знаете, че човѣкъ говори. Но че изворътъ говори, въ това не вѣрвате. Тукъ имате две величини: човѣкътъ и изворътъ. Първата величина е човѣкътъ, който говори за извора: $a + b = c$. Втората величина е изворътъ, който говори, че не е срѣщалъ подобенъ пжтникъ: $c - b = a$. Първото равенство е положително, представя действие събиране. Второто равенство е отрицателно, представя изваждане. Отъ тѣзи две равенства трѣбва да намѣрите поне единъ отъ членовѣтъ, да видите, на какво е равенъ. Едно трѣбва да знаете, а именно: както да говори изворътъ, нѣма да говори като човѣка. Като говоримъ за изворитѣ, ние подразбираме възвишени, напреднали сжщества, които сж завършили развитието си на земята и се занимаватъ изключително съ водитѣ въ природата. Тѣ седатъ съ години при тѣхъ, направляватъ тѣхнитѣ движения, тѣхния животъ. Изворитѣ преставатъ да сжществуватъ, щомъ тѣзи сжщества ги напуснатъ. Сжщо така и човѣшкото тѣло се намира подъ контрола на нѣщо възвишено, напреднало, каквото е духътъ въ човѣка. Докато духътъ управлява човѣка, неговата душа клокочи, блика като извора и казва: Добъръ е този човѣкъ. Когато духътъ се отдѣли отъ човѣка, съ него заедно изчезва и самиятъ изворъ. Съ всѣки изворъ слиза и